

Kas üllemad ehk allamad,
Kõik Sinno peale loot'wad.
Ei jõua meie ommast wåest,
Waid kõik, mis tarvis, Sinnu käest
Meil' üksnes, Jõsand, tusleb.

Kui hädda sisse langeme
Ja kuskilt, nõu ei leja,
Siiš Sinnu armu käeke
Meid heldest wöttab aita.
Kui agga So peal' lodame,
Ja lindlast' sedda ussume,
Siiš same ikka läbbi.

Meid hoia kõige kahju eest,
Sa kõige heldem Jõsa!
Wii läbbi ilma körbe seest,
Kus mittu pahha asja
Meid eksitada püarwad
Ja kurja tee peal' weddawad,
Ja wimaks hukka saat'wad. —

Ja kauta kõik uhket meet
Ja margust, ahnust årra;

Mi wihhawaenu, pahha keelt,
Kui jodikute kårra — (! !)
Et tulleks parrem ellu-wiis,
Ja waggast ellaks iggamees,
Kui riistiinnimene.

Meid aita uskus ellada
Ja hinge warra nduda,
Ja ikka mele tusleta',
Et Sinnu tahtmist püda,
Et ükskord sedda párrime,
Mis olled waggail' hinge'le
Jo ammust walmistanud.

So holeks jágu, Jõsand, siiš,
Kõik meie töö ja teggu!
Sest Sinnu pühha helde wiis
Meil' annab omma jaggu.
Oõ aita sedda aastat ka
Meid lõppetada kahjuta, —
Se peale meie lotus.

J. Ottawel.